Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1884. 33te Aargang

Den 54de Aarskonference i Salt Lake City.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Aarskonference tog sin Begyndelse i Tabernaklet Fredagen den 4de April 1884 Kl. 10 Formiddag.

Der var tilstede paa Forhøjningen det første Præsidentskab og mange af Apostlene og Kirkens ledende Embedsmænd.

Mødet aabnedes med Sang og derpaa Bøn af Præs. George Q. Cannon.

Præsident John Taylor

glædede sig ved atter at have en Lejlighed til at forsamles med de Hellige. „Jeg er taknemmelig for de mange gunstige Forhold, hvorunder vi ere stedte, og for det dejlige Vejr, vi have medens vi afholde vor Konference. Disse Konferencer ere til stor Gavn for dette Folk, idet de give dem en Lejlighed til at møde deres gamle Venner, lytte til god Undervisning og deltage i den Aand, som nu for Tiden gjør sig gjældende i Kirken. Det Værk, hvortil vi ere kaldte, havde ikke sin Oprindelse hos Menneskene, men er oprettet af Jehovah. Fortidens Profeter beskuede det. Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn Jesus Kristus tage Del i det. Planen for det var lagt før Verden blev skabt, og Guds Mænd i alle Tidsaldre have beskuet det med Glæde. Det kaldes Tidernes Fyldes Husholdning, hvori Gud vil samle „Alt under et Hoved udi Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham". Uden himmelsk Hjælp vilde intet Menneske eller Samfund være istand til at oprette et saadant Værk som det, hvori vi ere Medarbejdere, og vi skylde Gud Æren for dets Gjengivelse, Vedbliven og Opretholdelse. Det sømmer sig for os at fatte og forstaa, hvori vor Styrke ligger. Aabenbaring var nødvendig for denne Kirkes Oprettelse, og vedbliver at være nødvendig for Kirkens Vejledning. Vi maa som Hellige lære, at det er ved Guds Magt at vi ere til, at vi leve, bevæge os og have vor Tilværelse i ham. Det gjør Intet til Sagen, hvad Stilling en Mand indtager; han kan ikke udrette Noget uden ved Guds Hjælp. Hele den menneskelige Skare af baade de Hedengangne, de Nulevende og de, som skulle komme paa denne Jord, ere interesserede i dette Værk; og paa vore Handlinger,

ikke som enkelte Medlemmer, men som et Samfund, beror Nationers Skjæbne. Det er nødvendigt, at Enhver, som bærer Præstedømmet, fatter vor Stilling som et Folk, saa at Alle maa hjælpe til at fremme dette store Værk, hvori vi tage Del. Vi skulle gjennem denne Konference fremlægge forskjellige Forretningssager for de Hellige. Vi hilse Eder som Brødre og Søstre, og bede Gud velsigne Eder (Forsamlingen svarede Amen). Jeg beder Gud velsigne Alle, som søger Zions Velfærd, og lade sin Vrede hvile paa dens Fjender i Jesu Navn, Amen.

Apostel George Teasdale.

Jeg ved, formedelst Aabenbaring, at dette Evangelium, som vi have annammet, er Sandhed. De Hellige følge Abrahams Eksempel. Paa Grund af vor Kjærlighed til Gud have vi forladt vor Faders Hus og gaaet til et fremmed Land. Vi dyrke den sande og levende Gud. Vi have omvendt os fra vore Synder. Vi have modtaget vore Synders Forladelse ved Daaben. Vi have modtaget den Helligaand, som bærer Vidnesbyrd for vor Aand, at vi have annammet Sandheden, og at Gud atter har oprettet sin Kirke paa Jorden. Gud har gjengivet Apostelskabet, Præstedømmet, det evige Livs Nøgler og Principer, der ere uomstødelige. De Oprigtige af Hjærtet findes, hvor som helst de end ere. Vore Gjerninger forkynde vor Oprigtighed, og med mindre vi kjende hvem vi dyrke, turde vi ikke bære det Vidnesbyrd for Verden, som vi gjøre; men vi vide, at det er Guds Værk, og før eller senere ville Nationerne, enten for deres Frelse eller for deres Fordømmelse, ogsaa vide det. Menneskene i Kristenheden vise, at de ikke kunne leve i Monogami uden en stor Del Trætte og Splid, og mange Skilsmisser, medens her i disse Bjærge leve Folk, der vise Verden, at de kunne leve i Fred og Harmoni under Patriarkernes Ægteskabssystem. Det er Faktum, og vore Biskoppers Protokoller vise, at vi have mere Trætte og Splid monogamiske Familier end i polygamiske. Gud kjender vore Hjærter. Vi skulle ikke alene dømmes efter vore Ord, men i Følge vore Gjerninger, og vor Levnets Renhed. Vi gaa ud og forkynde Evangeliet for alle Folk, selv hvor vi vide, at det er med Livs Fare, vi gjøre det. Saadanne Mennesker, som ere oprigtige af Hjærtet, og som alvorligt søge efter at kjende Guds Villie, annamme vort Vidnesbyrd, og Inspirationens Aand giver dem en Higen efter at samles med Guds Folk, som vi have gjort. Tegnene følge dem som tro. Vore Ældster administrere bestandigt til de Syge, og de helbredes. Vi bære vort Vidnesbyrd om disse Ting for Verden, og bevidne, at Evangeliet med dets Gaver er atter oprettet. Vi forstaa de Principer, som, hvis vi efterfølge dem, føre os tilbage i Guds Nærværelse. Verden siger, at vi kunne tro, hvad vi behage, men at vi maa ikke udøve Retfærdighedens Principer. Hvilken Skam, at Saadant skulde høres, og dog bliver det os fortalt, at dette er Landets viseste Mænds Kjendelse. Dersom vi holde Guds Bud ville vi blive „de Rene af Hjærte" og vor Guds Zion. Vi kunne bedre dømme os selv, end Andre kunne gjøre det. Verden fælder sit Omdømme om os, men vi skulle dømmes efter den Anseelse, vi have for de høje Himle. Lader os sætte i Udøvelse Retfærdighedens Principer. Lader os holde os ubesmittede fra Verdens Laster. Vi kom til denne Verden med den Karakter, som vi havde hos Gud, og naar vi forlade den, ville vi kun tage med os den Karakter, som vi have erhvervet os gjennem Livet. Herren har sagt, at Herlighed skal gives dem, som ere trofaste.

Apostel F. M. Lyman.

Vi ere komne her for at høre den sande Røst og opmuntres til at leve som Sidste Dages Hellige. Det er ikke nok, at Menneskene tro paa Evangeliet, de maa ogsaa efterleve dets Fordringer. Guds Rige kan ikke opbygges ved Tro og Følelser alene, men hvor Troen findes, der vil Gjerningen ogsaa vise sig. Hvad er Religion uden Gjerninger? Den er død. Den vilde frembringe Døden blandt os, eller noget som helst andet kristent Folk. Det er meget godt, at man tillader os at tro og tænke; men Gud fordrer mere end dette; han fordrer, at vi skulle vise vore Gjerninger. Vi have gjort en højtidelig Pagt med Gud om, at vi skulde udføre visse Gjerninger, og det var bedre for os, at vi aldrig havde annammet Evangeliet, end at vi skulde bryde vore Pagter. Her lægge vi en Grundvold, som vi forvente at bygge paa herefter, og Herren har givet os Vished om, at vor Religion er af Gud. Guds Rige er bleven oprettet; men er det fuldendt og fuldkomment? Nej, men det er oprettet og vedbliver at vokse. Vi bære vort Vidnesbyrd for Verden, men Mange ville hverken lytte dertil eller tro derpaa. Saadanne Mennesker findes endogsaa blandt os, ja, Nogle af os have maaske Saadanne i vore Familier. Kunde et Menneske lære nogen som helst Kunst eller Videnskab, dersom det afslaar at modtage Belærelse desangaaende? Vi ønske at erholde Hustruer, Børn og Familier her, og vi ville ønske at erholde dem efter at vi have gaaet hinsides Graven; for der ville vi være bedre i Stand til at skattere saadanne Velsignelser, og der vil det være lettere for os at forstaa Evangeliets Principer end her.

Koret sang en Lovsang.

Apostel W. Woodruff

lod Forsamlingen vide, at de unge Mænds Foreninger vilde holde en Generalforsamling i Aften og Søndagsskolelærerne i Morgen Aften paa samme Sted.

Derpaa sluttede han med Bøn.

Fredag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Bøn af Apostel Lorenzo Snow.

Apostel Moses Thatcher.

I det jeg i Eftermiddag forsøger at tale til de Sidste Dages Hellige, ønsker jeg at erholde deres Troes og Bønners Bistand. Det er ikke vanskeligt at opdage Guds Styrelse i det, som angaar Nationer, men det er ikke saa let at se den i de enkelte Individers Liv, og dog er der intet Individ, der lever uden ved Guds Tilladelse. Under de sidste faa Maaneder har jeg tænkt meget over et særeget Emne, nemlig det Had, der almindeligen udvises mod de Sidste Dages Hellige. Man synes at hade os for vore Dyder. I kunne undersøge deres Historie, som have lidt Forfølgelse for deres Samvittigheds Skyld, og i ethvert Tilfælde ville I finde, at deres Fjender vare drevne af Fordom og Ondskab, der ere Afføndninger af den Aand, som frembragte Oprøret i Himlen. Vi høre saa Meget om den Usædelighed, hvorfor de beskylde vort Folk; men om vi vilde gjøre som Kristenheden gjør: om vi vilde ødelægge vort Afkom, forlade vore Kvinder og lade dem ryste af Kulde i vore Byers mørke Stræder og Afkroge, da vilde den kristne Verden elske os. Vi ere i Færd med at løse en stor Opgave her. I disse Bjærge opvokser der en Generation af Drenge og Piger, hvis Blod er ubesmittet og hvis Fornuft er sund og klar. Man fortæller os, at vi ere Lovbrydere, og at vi overtræde en konstitutionel Lov; men jeg er af den Mening, at Konstitutionen er høj og dyb og bred nok til at lade mig dyrke

min Gud i Følge min Samvittigheds Bydende. Om Kongressen kan vedtage en Lov om Ægteskabet, saa kan den ogsaa med Hensyn til Daabens og Nadverens Sakramenter. Vi ville forblive i disse Bjærge og ansøge Regjeringen om at lade os erholde vore Rettigheder, og selv den Forfølgelse, vi lide, vil gjøre vore Sønner til Frihedselskere og Statsmænd. Skjøndt jeg ikke er hævngjerrig i mine Følelser, og anser det for vor Pligt at behandle Nationens Repræsentanter med Ærbødighed, saa tror jeg dog, at naar de gjøre falske Beskyldninger imod os, have vi Ret til at publisere for Verden Beviserne paa deres Løgn og Ugudelighed og paa vor egen Uskyldighed, saa at Verden kan se og kjende Sandheden. Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd om, at Guds Rige vil gaa fremad og opad, og at Fred vil vedblive at herske i Zion. Jeg kan bede for Guvernør Murray; jeg kan bede for hans Raadgivere. Dette er hvad jeg beder for dem, at Guvernør Murrays Raadgivere ikke maa lede ham ind i saa mange Vildfarelser i den tilkommende Tid, som de have i den forbigangne.

Apostel Albert Carrington.

Til Trods for Alt, hvad Menneskene kunne gjøre, vil dette Værk, som er Guds Værk, vedblive at gjøre Fremgang. De Ugudelige kunne ikke gjøre Noget imod Sandheden, men kun for den. Dersom det ikke var for dette, kunde vi til Tider føle Aarsag til at være mismodige, som f. Eks. nylig, da hele denne Nation med sine 50 Millioner var saa ophidset mod denne Haandfuld Mennesker, som boe her i disse Bjærge og ere kjendte under Navn af „Mormoner"; men Gud og en Mand er en overvældende Majoritet overfor alle Jordens Indbyggere, og han er med os. I sin Tid lykkedes det Enok kun at omvende netop saa mange, som kunde bo i en Stad, og Noah, efter at have prædiket i 120 Aar, omvendte kun syv Sjæle foruden sig selv; men i Dag findes der Tusinder, som ville staa Skulder til Skulder i Sandhedens Forsvar. Det naturlige Menneske kan ikke fatte det, som er i Gud; for det maa bedømmes ved Aanden; derfor kunde vi heller ikke forstaa Sandheden, før vi hørte denne Kirkes Ældster. Intet Menneske kan ved egen Granskning udfinde det, som er i Gud, og dog siges der, at Evangeliets Vej er saa let at finde, at selv Daaren ikke kan fare vild derpaa. Hvorledes har det sig da, at saa stor en Majoritet af Menneskeslægten vandrer ikke paa den? Det er fordi Størstedelen elske Mørket mere end Lyset. Det synes urimeligt, at noget fornuftigt Menneske kunde elske Mørket mere end Lyset, og dog er dette Tilfældet. Jeg maa sige, at jeg beklager vore Fjender; jeg beklager Guvernør Murray og Hr. M. Bride. Det varede en lang Tid, efter at jeg blev indlemmet i denne Kirke, før jeg kunde forstaa, hvorfor jeg burde have Medynk med saadanne Mennesker, men nu ynkes jeg inderligt over dem, og jeg kunde bede for dem, at deres Blindhed maatte borttages, saa de kunde se Ting, som de ere. Det kan med Sandhed siges om Størstedelen af de Hellige, at de have altid været ydmyge. Herren har givet dem Kraft til at bære deres Byrder, og de have følt sig glade gjennem alle Prøvelser.

Apostel Franklin Richards.

Sidste Dages Hellige, som føle sig trætte i Aanden og have Behov for aandelig Føde og Vederkvægelse, kunne ved en Lejlighed som denne føle sig forfriskede, som en Kjæmpe af ny Vin. Herren har i disse sidste Dage begyndt at aaben-

bare os en Mangfoldighed af Fred og Sandhed. Vi skylde vore Slægtninge at fremsætte Sandheden for dem. Bladene ere fyldte med Løgne imod os, og det samme høres fra Prædikestolen, og i det vi underrette vore Slægtninge om Sandheden, gjøre vi saa meget for deres Frelse. Om end vi ikke kan fjerne Mørket fra deres Sind i den Grad, at de ville antamme Himlens Sandhed, saa kunne vi maaske forhindre dem fra at blive Sandhedens Fjender, og dette alene vilde være en stor Velsignelse for dem. Vore Missionærer, som nu arbejde i Indianterritoriet, klage over, at de ikke have megen Held i at oprette Grene af Kirken og omvende Indbyggerne, og deres Arbejde synes at være frugtesløs; men dette er ikke Tilfældet. Vidnesbyrdet, som de have aflagt, vil blive bevaret og med Tiden bære Frugt. Det er til stor Nytte at aflægge vort Vidnesbyrd for Folket, om de end ikke adlyde det med det samme. Det er til stor Nytte at sprede vore Skrifter blandt Folket i denne Nation, og meget kunde gjøres i denne Henseende. Der er streven, at Gud vilde oprejse et Rige af Konger og Præster, som skulde regjere med ham. Vi ere det Rige, og dette er hvad Herren ønsker at gjøre med os, og Skjæbnen, han bereder os. Herren velsigner os mangfoldeligen. Vore Lader ere fulde. Der er ingen Hunger i Landet. Intet Folk paa Jorden er saa velsignet som vi. Endnu prædikes Evangeliet for Hedningerne, men inden ret længe vil det blive taget fra dem og givet til Israel, og da vil Guds Kraft aabenbares paa en vidunderlig Maade. Det vilde være godt for Brødrene, som bære Præstedømmet, at møde tilsammen og belære hverandre om Kirkens Lærdomme og Disciplin, saa at de kunne forstaa dem tilfulde.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Lørdag den 5te April, Form. Kl. 10.
Bøn af Apostel F. D. Richards.

Præsident John Taylor

talte i Korthed til Forsamlingen om Nødvendigheden af at bevare den største mulige Stilhed under Tjenesten.

Apostel Lorenzo Snow.

Vi have forsamlet os til Konference i den Hensigt at modtage saadan Belærelse og Undervisning, som er nødvendig for at hjælpe os i vore Pligters Udførelse. Uden den Helligaands Bistand er det umuligt for Talerne at opbygge os, derfor skulde vi øve Tro i det Øjemed, at de, som tale til os, maa være velsignet med Herrens Aand. Det er, som Præsident Taylor bemærkede i Gaar, ikke muligt for noget Menneske eller Samfund uden Guds Hjælp at oprette et saadant Værk som dette. I en af vore Salmer i Gaar sang vi: „Vi skammes ej, vor Herre at bekjende, men dyrke ham, mens her vi bo paa Jorden." De Hellige burde altid nære saadanne Følelser i deres Hjærter. Herren har i Verdens forskjellige Tidsaldre ladet Menneskene blive bekjendte med ham. Han tillod Abraham at samtale med sig. Ved en anden Lejlighed viste Herren sig for Jakob, Abrahams Sønnesøn, og efter at have set Herren, erklærer Jakob, at han havde set ham og dog levede. Til forskjellige Tider har Herren vist sig for Menneskene. Nogle af de gamle Profeter saa ham. Johannes, Aabenbareren, siger, at den, som saaledes fra Tid til Tid har vist sig for begunstigede Mennesker, tog Del i Jordens Skabelse og var det Væsen, som kom i Tidens Midte, paatog sig Kjødets Skrøbelighed og indførte Evangeliet blandt Menneskene. Dette Væsen har kaldet dem, som have adlydt Evangeliet, sine Brødre. Derfor sømmer det sig for os at sige: „Vi skammes ej, vor Herre at bekjende, men dyrke ham, mens

her vi bo paa Jorden." Før Menneskene kom her paa Jorden, opholdte de sig i Himlen. De vare Aander, Fornuftvæsener, og de forudsaa Beskaffenheden af den Prøve, som de skulde gjennemgaa her paa Jorden. Det Væsen, som boede i Himlen før Verden blev til, som tog Del i Jordens Skabelse og som i Tidens Midte kom ned for at fuldkomme og frelse det, som var skabt, har aabenbaret sig for Menneskene i denne Tidsalder. Da Templet i Kirtland blev fuldendt, viste Guds Søn sig der for visse af sine Tjenere, og der er i det mindste en Mand i denne Forsamling, som har set ham. Dette er Vidnesbyrdet, som vi bære for Verden, at i vor Tid have Mennesker, hvoraf nogle endnu ere i Live, set den Herre Jesus Kristus. Vi besidde Kundskab om de Principer, hvorved disse Privilegier kunne erholdes. Dette er et herligt Emne, og meget kunde siges derom.

Apostel Brigham Young.

Ord, talte paa en passende Maade og til rette Tid, ere lig gyldne Æbler i en Sølverskaal. Ord, udtalte formedelst Guds Aand, ere af stor Vigtighed. Det er vore Ældsters Privilegium, naar de tale til de Hellige, at have Herrens Aand. Der ere mange Punkter, som før bleve ofte berørte, men som vi ikke høre meget om nu. Ældsterne synes ikke nu at ledes til at tale meget om dem til de Hellige. Ere disse Principer blevne forglemte? Nej. Er Principet om den forenede Orden bleven ophævet? Nej, det er ikke. Den Erfaring, som vi have havt derom, var nødvendig paa Grund af de Tider, hvori vi leve. De Hellige baade mod Syd og mod Nord synes at være tilbøjelige til at begynde paa det nederste Trin af Stigen og klavre op gradvis. Reformationen i 1856 foer gjennem Samfundet som en Løbeild. Dette var ogsaa Tilfældet med den forenede Ordens Aand og Prædiken. Mit Vidnesbyrd er, at der i de sidste to Aar har været en stor Reformation blandt de Hellige, og saavidt det er mig bekjendt, har de Hellige aldrig taget en saa fast Beslutning om at ville tjene Herren som netop nu. Hvorfra komme alle de Penge og al den Rigdom, som de Hellige have erhvervet sig? Vi nærme os et Tidspunkt, hvori vi ville blive afskaarne fra disse Kilder, og hvori vi maa lære Selvopholdelse, eller ogsaa i finansiel Henseende lide Skibbrud. Vi indføre aarligen Kjøbmandsgods for flere Millioner Dollars, og producere kun saare lidt her hjemme. Hundreder og Tusinder ere uden Beskjæftigelse, fordi der ikke findes Fabriksdrift iblandt os.

Apostel Erastus Snow.

Emnet om Hjemme-Industri og om at forskaffe vore Arbejdere Beskjæftigelse er af stor Vigtighed. Hidtil har vort Arbejde mest været at dyrke Jorden, vore Fabrikater have været af en hjemlig og gammeldags Beskaffenhed; men i den sidste Tid er der bleven Uld- og Bomulds-Tøjfabriker bygget i vor Midte. Vi have ogsaa nogle Skofabriker, men Læderet, som der bruges, er for det meste bleven indført. I de første tyve Aar, vi boede her, kjendte vi ikke meget til vore Bjærges mineralske Rigdom, men nu er der manfoldige Miner af alle Slags. I de sidste Aar ere vi blevne mere og mere uddannede i Handelsvæsenet. Mange af vore unge Mænd have været beskjæftigede i Handelen, og Folket har opmuntret dem ved at give dem sin Søgning. Af de tre store Industrier: Bjærgværksdrift, Fabriksdrift og Agerdyrkning er den sidste den vigtigste. Den er Grundvolden for alle de andre. Taleren dvælede i længere Tid paa Nødvendigheden af at sætte i

Gang og opmuntre vore egne Fabriker og sagde, at nu for Tiden føle vore Forretningsmænd Trykket af knappe Tider, og finde det nødvendigt, at indskrænke deres Udgifter, medens mange af vore Folk ere uden Beskjæftigelse. Næst efter Agerdyrkning ville vi opmuntre og fostre Hjemmefabrikeringen af Nødvendighedsartikler, og dernæst Handel. Ved at stole paa fremmede Fabrikater, for at forsyne os med vore Fornødenheder, blive vi Afhængige og Tjenere. Vor Agerdyrkning er endnu ikke bleven fuldstændig udviklet. Der flyder meget Vand i Søen, som burde benyttes til at vande udyrkede Lande. Det vil maaske synes ualmindeligt at tale om Lønnens Nedsættelse, men jeg er overbevist om, at hvis Arbejderne vilde møde Kapitalisterne paa Halvvejen og arbejde for saadan Løn, som vilde gjøre Kapitalisterne istand til at erholde en rimelig Godtgjørelse for sin udlagte Kapital, vilde det blive langt bedre for Arbejderne end at de forblive uden Beskjæftigelse. Det hører ikke til de Sidste Dages Helliges Religion at vente paa, at noget Heldigt skal indtræffe.

Præsident Geo. Q. Cannon oplæste derpaa Navnene paa 27 Missionærer, som kaldtes til at gaa til England, 7 til Skandinavien, 35 til de Forenede Stater, 2 til Sweitz, 5 til Nyseeland, 3 til Sandwichsøerne.

Koret sang »A Song of Triumph«, forfattet af H. W. Naisbitt.

Bøn af Patriarken John Smith.

(Fortsættes.)

Børnenes Bidrag til Logan Templet.

„Kun af Draaber mange Havene bestaa;
Bjerge, Mark og Vange ere Sandskorn smaa."

Dette er Tilfældet med Børnenes Bidrag til Logan Templet. Dette Fond beløber sig nu til henimod ni tusinde Kroner. Oprindelsen og Historien af dette Fond er som følger:

Kort efter at Cache Valley Staven blev organiseret i 1877 under Præs. Moses Thatchers Bestyrelse, følte han sig tilskyndet til at oprette et Tempelfond blandt Søndagsskolerne i Staven, og dette Forslag er lykkedes over al Forventning. Det har lært de Unge Principet at bygge Templer, og de have forenet deres Interesse for denne Sag med deres Forældres, og have anvendt deres Skillinger paa en bedre Maade end at kjøbe Confect og Legetøj for dem. Navnene paa flere tusinde Børn ville blive nedskrevne i Templets Bøger, og gjøre disse Børn til Medejere med deres Forældre i denne Bygning. Medens man har bygget paa dette, er det blevet et Mundheld blandt Børnene, naar de ved Lejlighed fik en eu Fem- eller Ti-Cents: „Mo'er" (eller Fa'er), „den vil jeg gi' til Templet." Hvilket et yndigt Skue at se saa mange Børn om Søndag Morgen i Søndagsskolerne give deres lille Bidrag til Templet! Da dets Mure vare fuldendte, kom en Dreng ind paa Tempelpladsen og bad Vagten om Tilladelse til at bese Bygningen, men denne havde faaet Ordre til at holde smaa Børn borte derfra, og nægtede Drengen hans Begjær, hvortil denne svarede, at han havde givet sine Penge til Templet, og mente, at Vagten da nok kunde lade ham se paa Bygningen. Dette Argument var uimodstrideligt, og Vagten tilstedte ham derpaa hans Ønske, hvilket særdeles behagede den heldige skjønt meget unge Prokurator.

(Deseret News.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Bøn.

Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades. Mat. 7, 7.

Her have vi en Forsikring om, at vore Bønner ville blive bønhørte; thi om Frelseren end talte til sine Efterfølgere, da han vandrede paa Jorden, saa er der ingen Tvivl om, at han jo udstrakte dette Privilegium til alle Menneskenes Børn, baade dem, som dengang levede, og dem, som senere skulde komme her paa Jorden, og i Tro og barnlig Tillid skulde gjøre Brug deraf. Hvilket et uskatterligt Privilegium er ikke dette! Hvor taknemmelige burde vi ikke være til ham, som skjænkte os det! Hvor lykkelige føle vi os ikke, naar vi i Løndom bøje os paa Knæ, og udfolde vore Hjærter for vor kjærlige Fader, som er saa fuld af Naade og Miskundhed! Ere vi bedrøvede og betyngede med Sorg, da er dette det bedste Middel for Husvalelse. Det gjør Intet til Sagen, hvor tung vor Byrde end er; vi føle straks, at den løstes fra vore Skuldre, i det vi ty hen til ham, om hvem Petrus siger: „Kaster al Eders Sorg paa ham; thi han haver Omsorg for Eder." Bønnen skjænker ikke alene Fred og Trøst i Hjertet, men formedelst den ere store Velsignelser blevne givne til Menneskene. Jakob siger: „Dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Profeten Joseph Smith troede paa dette Skriftsteds bogstavelige Betydning, og ved at efterfølge det fik han et herligt Bevis paa dets Sandhed. Hvor ofte have de Hellige ikke befunden disse indspirerede Ord at være Sandhed. Bønnens Kraft beroer ikke paa de mange udsøgte Ord, men paa Hjærtets Oprigtighed. Om vi følge Apostelens Formaning: „bede i Tro, ikke tvivlende", da kunne vi være forvissede om Bønhørelse. Mangen En har bedet lange Bønner og brugt smukke Ord, men paa Grund af Tvivl er han ikke bleven bønhørt, medens den, som har opsendt nogle saa inderlige Ord i Tro, har nedbragt Himmelens Velsignelser over sig. Den Bøn, som vor Frelser lærte sine Disciple, er en af de dyrebareste Skatte, som noget Sprog ejer. Den er saa simpel og dog saa udtryksfuld. Meningen tabes ikke i en Overflødighed af Ord, men hvert Ord af den har en saadan Vægt og Betydning, at den, som læser dem, maa udbryde: De bære i Sandhed Vidnesbyrd om den guddommelige Kilde, hvorfra de kom. De første Ord i denne Bøn oplyse os om det Slægtskabsforhold, vi staa i til Gud, og indgyde os Frimodighed til at nærme os ham, som Børn en kjærlig Fader. Alle burde følge Frelserens Eksempel og, i det de paakalde Himlens og Jordens Behersker, kun begjære det, som de virkelig behøve, og gjøre det paa en inderlig og alvorlig Maade. Vi skulle aldrig bede for at blive hørte af Menneskene, men af ham, som kan og vil belønne. „Og alt det, I begjære i Bønnen troende, det skulle I faa", er et andet af Mesterens Løfter til dem, som tro paa ham, og som sikkert vil blive opfyldt, dersom det, vi bede om, er gavnligt for os. Om vi bøje os med Hjærtet fyldt med Taknemmelighed, og med Sindet frit fra Verdens For-

fængeligheb, da vil vor Bøn og Begjæringer blive bønhørte; men ere vore Hjærter fyldte med Bitterhed, og ere vi uden Kjærlighed, da gjør det ikke Noget, hvor lang en Tid vi tilbringe i vore Andagtsøvelser; thi vi kunne være forvissede om, at de ikke ville blive hørte. Det er enhver Helligs Pligt Morgen og Aften at paakalde Herren, og naar de omringe Bordet for at nyde Herrens Gaver, burde de altid erindre at takke ham, som er den gode Giver af Alt. Vi maa ejheller forglemme at bede i Løndom; thi paa denne Maade kunne vi bedre udfolde vore Hjærter for Herren, og anraabe ham om Tilgivelse for vore Synder, og om Kraft til at udholde alle Prøver og al Modgang, som vi maatte møde paa vor Vej gjennem Livet. De Hellige, som længes efter Udfrielse fra Babylon, bør ikke aflade at bede om, at deres Befrielses Dør snart maatte aabnes for dem. Herren vil høre deres Bønner og paa en eller anden Maade aabne en Udvej for dem, naar det er dem mest tjenligt. Vi burde ogsaa bede Herren om at give sit Værk Fremgang paa Jorden, og om at vende til de Helliges Fordel de Rænker og Anslag, som vore Fjender lægge imod Zion, og saaledes opfylde sine inspirerede Tjeneres Ord: „Alting tjener dem tilgode, som i Sandhed elske Gud."

Afløsning: De følgende Ældster, som alle have udført deres Missioner med Ære, og trofaste have virket for Evangeliets Udbredelse, løses med Tilladelse at rejse hjem med Selskabet, som afrejser fra Kjøbenhavn den 6te Juni.

P. Christensen, N. P. Petersen og L. H. Outzen af Aalborg Konference; J. B. Hesse, C. J. Christiansen, Hans Poulsen og Jakob J. H. Jensen af Aarhus Konference; N. C. Schougaard, Halvor Olsen og Peter Andersen af Kristiania Konference; Mons Rosenlund, Jeppe Månsen, Jeppe Nielsen og John Capson af Skaane Konference; Charles C. Andersen og Niels Johnson af Stockholm Konference; Niels Rasmussen og J. P. Jensen af Kjøbenhavns Konference.

A. H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Ankomst: Af Missionærerne, som forlode Utah den 15de April, vare ni bestemte til at arbejde i Skandinavien, og disse ankom efter en lykkelig Rejse til Kjøbenhavn den 6te Maj, og følte sig taknemmelige til Herren derfor. Vi byde dem hjærtelig velkomne, og ønske at Herren vil velsigne og styrke dem i deres Arbeide i denne Del af hans store Vingaard. Brødrene ville foreløbig besøge deres Slægtninge i disse Lande, og da de fleste af dem have været i Amerika i tyve til tredive Aar, ville deres Besøg vist blive meget interessante for baade dem og deres Venner. Følgende ere Missionærernes Navne: V. Petersen fra Salt Lake City, C. F. Olsen fra Hyrum, F. F. Hintze fra Cottonwood, Jens Nielsen fra Brigham City, Hans Christensen fra Richfield, Peter Mikkelsen og Peter P. Dyreng fra Manti, Jens Olsen fra Logan, og Søren Christensen fra Deseret.

Korrespondance.

Præsident Anthon H. Lund.

Kjære Broder!

Eftersom vi nu ere ankomne til „Sandy Hook" vil jeg benytte Lejligheden til at meddele Dig lidt om vor Rejse. Vi afrejste fra Liverpool i Følge Bestemmelsen den 9de ds. Vi organiserede vort Selskab og delte det i fire Afdelinger, hvorover to engelske og to skandinaviske Brødre beskikkedes til at have Opsyn. En engelsk Broder blev indsat som Vagtkaptejn. Hver Morgen Kl. 7,30 og Efterm. Kl. 7 holdtes Bøn. Vi have opmuntret de Hellige og søgt efter bedste Evne at skaffe dem Pleje, som vare syge og behøvede Hjælp. Almindelig Tilfredshed har gjort sig gjældende i Selskabet, og da vi nu have fuldendt vor Rejse over Atlanterhavet, føle vi os taknemmelige til Gud, som har givet os en saa lykkelig Rejse.

Vi have havt godt Vejr og for det meste Medvind. „Nevada" tilbagelagde fra 275 til 327 eng. Mile om Døgnet. Den 10de og 11te var der mange af os som lede af Søsyge, men siden har der ikke været megen Sygdom blandt os. Om Dagen have vi havt Solskin og smukt Vejr, saa at Alle kunde komme op paa Dækket, og Alle ere nu i bedste Velgaaende.

En sørgelig Hændelse indtraf Torsdag Aften den 10de ds. En Dreng, som hed Thomas Pratt, fem Aar gammel, fik i et ubevogtet Øjeblik fat i en Flaske „Brandy" og drak saa meget deraf, at det foraarsagede hans Død den følgende Dag. Han var bevidstløs næsten hele Tiden, efter at han tog den dødgivende Drik, og uagtet Alt, som kunde gjøres, gjordes saavel af Doktoren som af Brødrene, der administrerede til ham, saa var det dog forgjæves. Han døde Kl. 7 om Morgenen og Kl. 4 Efterm. samledes de Hellige for at se hans jordiske Hytte sænkes i Dybet. En Sang, en Bøn og nogle passende Bemærkninger sluttede denne sørgelige Handling, som gav Anledning til de alvorligste Betragtninger. Vi føle os tilskyndede til at sige til de Hellige, som herefter rejse til Zion, at de bør nøje vaage over deres Børn, og ej medtage paa Rejsen en „Medicin" som den ovennævnte, der har forvoldet saa meget Ondt baade paa Land og Vand. Det er vor faste Overbevisning, at „Brandy" ej burde findes hos de Hellige paa deres Rejse til Zion.

Samme Dags Aften ankom en ny Emigrant, i det Søster Mc Phie nedkom med en Datter, som siden blev velsignet og fik Navnet Maria Nevada. Baade Moder og Datter befinde sig vel.

Den 16de ds., i det vi nærmede os New Foundlands Bankerne, saa vi et stort Isbjærg. Det laa, i Følge hvad Kaptejnen sagde, i en 7 (eng.) Miles Afstand fra os, og det ansloges at være 200 Fod højt over Vandspejlet. Vinden var nordlig, og det var en kold Dag. For Resten er der ikke indtruffet noget Usædvanligt.

I Morges kom Lodsen ombord, og omtrent Kl. 11 passerede Dampskibet „Oregon" forbi os, og det temmelig hurtigt. Det forlod Liverpool 3 Dage efter os, og har saaledes gjort en usædvanlig hurtig Rejse.

Den 20de April. I Morges lagde vi ind til Skibsbroen. Vor Bagage blev i Hast undersøgt af Toldbetjentene. Kun nogle faa Kasser bleve aabnede.

Kl. 11 vare vi færdige og Alle bleve i god Behold indlogerede paa „Castle Garden".

Broder Hart har arrangeret for vor Afrejse herfra i Morgen Kl. 4 Eftm. og vi haabe snart at naa Enden paa vor Rejse, som hidtil har været meget heldig.

Jeg formoder, at der nu er over 50 Missionærer hersteds fra Zion. Broder Hart ventede dem i Formiddags, men jeg har ikke havt Lejlighed til at se nogen af dem endnu.

Alt er vel med os. Vi ere blevne behandlede paa en venlig og forekommende Maade overalt. De Kommanderende og Mandskabet ombord paa „Nevada" vare saaledes i Særdeleshed forekommende mod os. Vi have derfor Grund til at være fornøjede og tilfredse, og det ere vi. Vi haabe, at Herren fremdeles vil beskjærme os mod alt Ondt, og at vi snart skulle faa nyde den Glæde, ved Hjemmets Arne at mødes med dem, som her paa Jorden ligge os nærmest paa Hjærtet, og som med Længsel imødese vor snare Hjemkomst.

Med flittig Hilsen fra mig og Brødrene her til Dig og Brødrene og de Hellige i Skandinavien, forbliver jeg stedse

Din Broder i Pagten
C. D. Fjeldsted.

E. S. Man underretter mig om, at „Oregon" gjorde den sidste Tur fra Queenstown til New York i 6 Dage, 10 Timer og 6 Minutter, hvilket er det hurtigste at noget Skib nogensinde har sejlet over Atlanterhavet.

C. D. F.

Konferencemøde i Aalborg.

Den 19de April Kl. 8 om Aftenen begyndtes Mødet i de Helliges Forsamlingslokale i Urbansgade Nr. 26.

Af Brødrane fra Zion vare tilstede: Præsident Anthon H. Lund, Konference Præsident S. Sørensen, Ælsterne P. Christensen, T. S. Lund, F. J. Christiansen, D. K. Brown, N. P. Petersen, L. P. Ovisen, L. P. Jensen, C. Nielsen, L. H. Outsen, M. M. Jensen, C. B. Knudsen og J. P. Jensen fra Kjøbenhavns og C. Jensen fra Aarhus' Konference. Mødet blev begyndt med Sang og Bøn.

Efter Opfordring afgave Missionærerne deres Beretninger om Grenenes Tilstand, der vistes at være god. De glædede sig i at arbejde for deres Medmenneskers Frelse. Præsident S. Sørensen var tilfreds med Brødrenes Nidkjærhed og Evangeliets Fremgang, og med de Helliges Bestræbelser paa at udføre deres Pligter.

Præsident A. H. Lund udtalte sin Tilfredshed i at høre Beretningerne om Konferencens Tilstand; han sagde, at Tiden var nær, da de store Profetier om Guds Riges Sejr vilde gaa i Opfyldelse; han omtalte den store Glæde, vi føle ved at vidne om Herrens Værk for vore Medmennesker, og hentydede til de Helliges Arbejde i Zion i at bygge Templer og indsamle de Fattige; derpaa opmuntrede han de Hellige til Trofasthed.

Konferencen fortsattes Søndag For-

middag Kl. 10. Efter Sang og Bøn oplæste Præsident Sørensen den statistiske Rapport, som viste, at der siden den sidste Konference var døbt 30, emigreret 23, udelukt 17, afgaaet ved Døden 2, og at Totalsummen nu var 420; der var 3 kvindelige Hjælpeforeninger, en unge Mænds Forening og 3 Søndagsskoler; 3 Forsamlingslokaler lejes. Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ethvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Ældste C. Jensen talte om Nødvendigheden af Aabenbaring og Englesendelse, og om Guds Riges Gjenoprettelse med Fuldmagt og Myndighed i denne Tid.

L. H. Outzen tilskyndede de Hellige til Trofasthed, og de Fremmede til at undersøge dette Værk; han bar sit Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Kl. 2 Eftermiddag blev Mødet igjen aabnet med Sang og Bøn.

Ældste J. P. Jensen omtalte Oprindelsen til nogle af de religiøse Sekter, der nu existere, samt deres forskjellige Lærdomme angaaende Frelsningsplanen; han sagde, at i Følge Herrens Ord kunde kun et Parti være rigtigt, og alle de andre være afvegne; talte ogsaa om Syndens Indførelse i Verden formedelst vore første Forældres Overtrædelse af Loven, om Jesu Mission og Forsoningen, og om Joseph Smiths første himmelske Syn.

Præsident Anthon H. Lund fremviste i sin Tale, at det er den faste Overbevisning, som de Hellige besidde om deres Religions Sandhed, der er Aarsagen til deres Villighed til at aflægge deres Vidnesbyrd for Menneskene. Medens han forklarede Evangeliets første Principer, viste han, at som de lærtes fordum, læres de ogsaa nu af de Sidste Dages Hellige.

Kl. 7 Aften forsattes Mødet.

Ældste L. P. Ovisen hentydede til Satans Nedstyrtning fra Himlen, samt den Strid de onde Magter føre med Gud og hans Rige. Han talte ogsaa om Frafaldet og Gjengivelsen af Evangeliet i de sidste Dage.

Præsident Anthon H. Lund sagde, at i forrige Tider var Verden bunden med Overtroens Lænker, og nu har den forliden Tro paa det Væsen, som skaber og styrer Alt. Han henførte til Daniels Syn om de fire Dyr, og viste, at en Del af dets profetiske Udtydning var bogstaveligt opfyldt; at Gud i disse Dage har oprettet det Rige, som var lovet. Han henviste til Profeten Esaias' Profeti angaaende Indsamlingen i de sidste Dage.

Præsident Sørensen takkede Forsamlingen for deres Opmærksomhed, og paamindede de Fremmede om Vigtigheden af at undersøge Sandheden af de Sidste Dages Helliges Lærdomme.

Mandagen den 21de afholdtes et Præstemøde, hvori Præsident Sørensen oplæste en finansiel Rapport for Aalborg Konference. Rapporten blev enstemmigt antaget. Enhver af de tilstedeværende Ældster fra Zion benyttede en Del af Tiden til at udtale deres Erfaringer, samt deres Glæde i at arbejde for Sandhedens Sag.

Præsident Anthon H. Lund havde glædet sig ved at høre Brødrene tale; han formanede dem til Trofasthed og gav mange gode Raad og Lærdomme, hvorefter Mødet sluttedes til ubestemt Tid.

F. S. Ertman,
Konferencens Skriver.

Historiske Beviser for Mormons Bogs Troværdighed.

(Af Apostel Moses Thatcher.)

Manuskripterne, som bleve ham frastjaalne, solgtes 70 Aar senere ved Auktion. Humboldt, som var tilstede, kjøbte en Del af dem. M. Aubin kjøbte Resten og tilføjede andre Manuskripter, som han derpaa tog med sig til Frankrig, og man mener, at dette er den bedste Samling af den Slags i Europa. Desire Charney i sit femte Bind angaaende Central Amerikas Ruiner, som blev publiceret i „North American Review" i Januar 1881, siger: „Historieskriveren Veytia, som erholdt Privilegiet at undersøge Boturino Samlingen, beklager dybt Tabet af det bedste af alle disse Dokumenter, Teomaxtli — Bogen om Gud eller om hellige og guddommelige Ting — et Værk, der blev skreven af Hueman. Det var et Slags toltec Bibel, der indeholdt Lovene, de religiøse Forskrifter, Traditionerne og Alt henhørende til den toltecske Historie fra de tidligste Tider." Hueman menes at være den samme som Quetzalcoatl, hvis Egenskaber og Handlinger vi herefter nærmere skulle berøre. Hr. Kingsborough beskriver ham i sine „Mexicanske Antikviteter" som en hvid Mand med en stærk Legemsbygning, høi Pande og et langt Skjæg. Han levede et overordentlig kysk og helligt Liv."

Vi anføre det følgende fra den inspirerede Historieskriver Moses: „Og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds; og de lode af at bygge Staden. Derfor kaldte man dens Navn Babel; thi Herren blandede der al Jordens Tungemaal; og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds."

Ifølge den bibelske Tidsregning fører dette os i vor Granskning fire tusinde et hundrede og syv Aar tilbage i Tiden, et Afsnit af Tiden, som gaar længere tilbage, end vor Tids Videnskabsmænd have været istand til med Bestemthed at angive for disse Kontinenters første Befolkning. Vi lære af dette Skriftsted, at Herren ikke alene blandede Folkets Sprog ved Babels Taarn, men ogsaa, at han „adspredte dem derfra over al Jordens Kreds". Hvorledes kunde dette blive fuldbyrdet, medmindre Nogle bleve adspredte over den vestlige Halvkugle ligesaa vel som over den østlige? Var hin ikke i det Tidsrum af Verdenshistorien ligesaa vel en Del af „al Jordens Kreds", som denne? At antage, at den ikke var det, vilde være inkonsekvent, og saa ganske modstridende sund Fornuft og det, som udvikles gjennem Videnskaberne, at intet tænkende Menneske kan hylde en saadan Mening. At Menneskene bleve spredte over hele den gamle Verdens Kreds, er en Kjendsgjerning, der er saa vel bevist og saa almindelig erkjendt, at vi anse det unødvendigt at fremføre nogen som helst historisk Anførelse med Hensyn dertil. Maaske Nogle ville anse vor Paastand som formastelig, eller i det mindste egenkjærlig, naar vi vove at sige, at naar de Historier, som ere blevne bevarede, angaaende Amerika, blive ligesaa flittigt og omhyggeligt granskede, som de Historier, der henhøre til den gamle Verden, ere blevne, da vil den følgende Kjendsgjerning blive ligesaa vel og almindeligt erkjendt, nemlig, at en Del af Folket, som var ved Babels Taarn, da Jordens Sprog bleve blandede, spredtes derfra over den nye Verdens Kreds. Saaledes bliver Historieskriveren Moses' Udsagn, at Herren „spredte dem derfra over al Jordens Kreds", tilfulde bevist at være

Sandhed af deres Skrifter, hvis Forfattere vare langt bortfjærnede fra hans jordiske Skueplads. Skjønt de ere døde, vedblive deres Ord dog at prise, ære og forherlige hans Navn, som skabte Himlene og Jorden og Alt, som derudi findes. Vi ville her fremføre nogle Anførsler fra Mormons Bog, som omhandle dette Emne: „Jeg, Moroni, skrider nu til at give en Beretning om de gamle Beboere, som bleve udryddede ved Herrens Haand i det nordlige Land. Og jeg tager min Beretning fra de fire og tyve Plader, som bleve fundne af Limhis Folk, og som kaldes Ethers Bog, og jeg antager, at den første Del af denne Optegnelse, som omtaler Verdens Skabelse og ligeledes Adam, og som indeholder en Beretning fra den Tid indtil det store Taarn blev bygget, og hvad der skete iblandt Menneskenes Børn indtil den Tid, findes iblandt Jøderne. Derfor skriver jeg ikke det, som tildrog sig fra Adams Dage indtil den Tid, men det haves paa Pladerne, og hvo, som finder dem, skal have Magt til at faa den fulde Beretning." Ethers Bog 1, 1—4. „Hvilken Jared kom med sin Broder og deres Familier, tillige med nogle Andre og deres Familier fra det store Taarn paa den Tid, da Herren forvirrede Folkets Tungemaal og svor i sin Vrede, at de skulde blive adspredte over hele Jorden. Og i Overensstemmelse med Herrens Ord blev Folket adspredt. Ethers Bog 1,33.

Vi se her Historieskriveren Moses' inspirerede Beretning, som blev skreven paa den østlige Halvkugle, bekræftet af Historieskriveren Ethers ikke mindre inspirerede Skifter, som bleve skrevne for næsten fem og tyve hundrede Aar siden paa den vestlige Halvkugle. Han bærer Vidnesbyrd om ikke alene Skabelsen, men ogsaa om det Faktum, at hans Forfædre bleve bragte til Amerika fra Taarnet paa den Tid, da Gud blandede al Jordens Tungemaal. Længere hen skulle vi hyppigt henvise til Ethers Bog, som den blev forkortet af Moroni 400 Aar efter Kristi Fødsel. Moroni var en Efterkommer af Nephi, den yngste af fire Brødre, som tillige med sin Faders Familie og nogle faa Andre kom til Amerika fra Jerusalem under Kong Zedekias Regjering omtrent 600 Aar før Kristus. Vi skulle ogsaa i denne Artikel hyppigt henvise til denne Families Udvandring saa vel som til Udvandringen af Jared og hans Broder med deres Familie og Venner, og gjøre en omstændelig Sammenligning mellem Mormons Bogs Beretning om disse Udvandringer, og den Kundskab om det samme Emne, som vi erholde af de første spanske Historieskrivere, der holdt sig nøje til de indianske Beretninger og Traditioner, som de eksisterede paa den Tid, da Mexico blev erobret, og derefter. For Nærværende ville vi kun tilføie, at Nephi, som fandt Naade for Herren, erholdt, da han forlod Jerusalem, sine Forfædres Beretninger, der vare nedskrevne paa Messingplader, og iblandt disse, siger han, fandtes der en Afskrift af de fem Mosebøger. Heraf lære vi, at der var i det mindste to Beretninger paa den Tid (600 Aar f. K.) i Amerika, hvilke indeholdt blandt andre Ting en Beretning om Skabelsen; den første blev skreven paa Guldplader af Ether og blev funden af Limhis Folk, og den anden paa Messingplader, som Nephi bragte med sig fra Jerusalem.

Efter at have modtaget denne Underretning er det ikke længere vanskeligt at forstaa, hvorledes Quicherne og andre Stammer af Amerikas Urindvaanere bleve bekjendte med saadanne Kjendsgjerninger, der, hvorvel de vare blandede med overtroiske Vildfarelser, som uden Tvivl indførtes af falske Præster og uind-

spirerede Skribenter efter deres Profeters Død, dog komme til os med tilstrækkelig Tydelighed og Omfang til, som vi tro, at overbevise enhver oprigtig Læser, der higer efter Sandheden, om at den ene af disse to Ting er sket: enten har dette Lands oprindelige Indvaanere bragt en Kundskab om Verdens Skabelse med sig fra den østlige til den vestlige Halvkugle, eller ogsaa at Gud, som aabenbarede Moses de Kjendsgjerninger henhørende dertil, gjorde ligesaa til dem, som levede i Amerika; for de to Beretninger har altfor megen Lighed til, at de kunne tilskrives forskjellig Oprindelse.

I det Boturini, til hvis eneste efterladte Værk vi ovenfor have henvist, omtaler den Kundskab, hvoraf Indianerne ere i Besiddelse med Hensyn til Guds Handlemaade med Menneskene i de første Tidsaldre, siger han: „Der er ingen hedensk Nation, som behandler Verdens første Begivenheder med en saadan Vished, som Indianerne gjøre. De give os en Beretning om Verdens Skabelse, om Syndfloden, om Sprogenes Forvirring ved Babels Taarn, og om alle andre af Verdens Tidsperioder, og om de lange Vandringer, som deres Forfædre gjorde i Asien; de betegne tillige de særskildte Aar med deres Skrifttegn, og i den syvende Conejos fortælles der om den store Formørkelse, som skete ved vor Herres Kristi Død."

Denne berømte og paalidelige Forfatter, som næsten Enhver, der har skrevet om de amerikanske Oldsager, har omtalt med Berømmelse, kom til dette Land i det Ærinde at undersøge dets Historie, og ikke for at udbrede Katholicismen; han kan derfor betragtes som En, der i sine Forskninger ikke var hildet i religiøse Fordomme; derfor, og tillige paa Grund af hans sjældne Begavelse, have hans Beretninger vundet mere end almindelig Tiltro hos andre Skribenter. Vi kunne derfor anse hans Vidnesbyrd som særdeles vægtigt, og hans historiske Samling som et bestemt Bevis paa, at dette Kontinents (Amerikas) tidligere Indbyggere havde en omfattende Kundskab om de Kjendsgjerninger, som findes i den mosaiske Historie.

Naar vi overveje, at Mormons Bog (som vi have god Grund til at antage var Originalen, hvorfra uden Tvivl særskilte Dele bleve til forskjellige Tider afskrevne direkte, og andre Dele baarne i de Lærdes Hukommelse og overleverede til deres Efterkommere, og siden efter nedskrevne i den Bog, der nu omtales som Teomaxtli, den tabte Bog om det, som hører Gud til) var tillige med andre dyrebare inspirerede Beretninger skjult i Jorden af Profeten Moroni i Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter den kristelige Tidsalder, saa have vi mere Aarsag til at forundre os over, at for mere end tusinde Aar saa mange sammenhængende Kjendsgjerninger angaaende de fjærneste Tider kunde blandt et nomadisk og krigersk Folkeslag blive saa vel bevarede, end at forundres over, at de første Spaniere, som kom herover, skulde finde disse Sandheder blandede med Fabler og mythologiske Traditioner af en langt senere Oprindelse.

Paa Side et hundrede og ni og tyve paapeger Boturini klart Maaden, hvorpaa denne Kundskab blev bevaret og overleveret fra en Generation til en anden. Han siger: „Under Jittilcuexahuacs Regjering i Tula omkring ved Aaret 660 sammenkaldte Huimatzin, en berømt Toltecs Astronom, med Kongens Tilladelse alle de vise Mænd og tegnede den store Bog, som de kalde Teomaxtli, det vil sige den guddommelige Bog, hvori med tydelige billedlige Tegn gaves en

Beretning om Indianernes Oprindelse, om den Tid, da Folkene ved Sprogenes Forvirring adspredtes, om deres Forfædres Vandringer i Asien, om deres første Byer og Stæder i Amerika, om Grundlæggelsen af Kejserdømmet Tula (Jerusalem); om deres Fremgang indtil den Tid, om deres Konger, Love og Skikke, om deres System for Tidsregningen, om Aarenes Tegn og Sindbilederne paa deres Dage og Maaneder, om Himmeltegnene, Planeterne og Cyklerne, om Forvandlingerne, hvori indbefattedes deres moralske Filosofi, samt ogsaa den verdslige Visdoms Hemmeligheder, der laa skjulte i deres Guders Hieroglypher, tillige med Alt, der henhører til Religion, Ritual og Ceremonier, hvorfor denne Bog blev kaldt amagori analagato, „Guddommelig Bog", og derfor er det, at Indianerne kalde den hellige Bibel „Teomaxtli", det vil sige, en guddommelig Bog i Efterlignelse af den ovenfor nævnte „Teomaxtli". Enhver af Historieskriverne havde i sit Hus særskildte Kort (Billedkort), hvorpaa de optegnede det, som de observerede i deres Livstid."

Hvad er nu Betydningen af denne Sammenkalden af Nationens vise Mænd, for at med Kongens Samtykke affatte en guddommelig Bog, der indeholdt Kundskab om en Tid, der strakte sig helt til Adspredelsen, som foregik ved Babels Taarn. Kan Nogen for et Øieblik formode, at det skete alene i det Øjemed at nedskrive Traditioner, som vare bevarede og overleverede fra Fader til Søn for næsten tusinde Aar? Kan Nogen formode, at Kjendsgjerninger, som saa tydeligt vise, at Indianerne vare bekjendte med Skabelsen, Syndfloden, Sprogenes Forvirring o. s. v., som allerede er bleven bevist, kunde være blevne ved Tradition bevarede til Aaret 660? Ved denne Tid forsamlede deres vise Mænd sig, og forfattede en saa mærkværdig Bog, at deres Efterkommere et tusinde Aar senere, da de bleve bekjendte med Bibelens Indhold, kaldte den "Teomaxtli", og erklærede, at den var en Efterlignelse af deres hellige og „guddommelige Bog", som ikke kunde have været udenfor deres Besiddelse i en meget lang Tid, naar man dømmer efter den nøje Kundskab, de havde om dens Indhold. Den blev sandsynligvis ødelagt i et af de store Blus, som tændtes af Fanatismen og næredes af de Indfødtes Skrifter, som favnevis bleve brændte. Mormons Bog blev begravet i Høien Cumorah (Ontario County, New York Stat i de Forenede Stater) i Aaret 420.

(Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.